

Arrest

nr. 119 370 van 21 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 23 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat V. ANDRIES en van attaché B. VANDENHAUTE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Mongoolse nationaliteit en bent u afkomstig uit Murun in de provincie Huvsgul.

Sinds u 16 jaar was weet u dat u lesbisch bent.

In 1990 huwde u toch met een man. In 1994 kwam hij om het leven.

In 2000 ging u samenwonen met uw vriendin T.. U had een relatie met haar.

In 2007 besloot u opnieuw te trachten een heteroseksuele relatie aan te gaan en ging u samenwonen met M.. Ondertussen bleef u in het geheim afspreken met T..

Twee jaar geleden kwam M. te weten dat u lesbisch bent. Hij confronteerde u en u gaf toe dat u gevoelens had voor vrouwen. Hierop begon hij u te slaan. Hij bedreigde u met de dood.

U stapte enkele keren naar de politie maar omdat M. de politie had gezegd dat u lesbisch bent werd er geen gevolg gegeven aan uw klachten.

U besloot uiteindelijk om het land te verlaten.

Op 29 april 2013 reisde u met de bus van Mongolië naar Ulan-Ude in Rusland. Vervolgens reisde u met een auto naar Irkutsk in Rusland. Van daaruit reisde u met de trein naar Moskou. Daarna reisde u met de trein naar Polen en tenslotte reisde u met de bus naar België. In totaal bent u een maand onderweg geweest van Mongolië naar België.

Op 6 juni 2013 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Mongoolse identiteitskaart, uw geboorteakte en een zelfgeschreven verklaring.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Omwille van onderstaande redenen hebt u uw seksuele geaardheid immers niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst legde u vage verklaringen af met betrekking tot de manier waarop u te weten kwam dat u lesbisch bent, terwijl men er toch vanuit mag gaan dat u doorleefde verklaringen zou kunnen afleggen over dit bewustwordingsproces.

Zo stelde u dat u op de leeftijd van 16 jaar geen gevoelens had voor mannen en dat u droomde over vrouwen. Mannen interesseerden u niet. U probeerde ook gevoelens te krijgen voor mannen maar dat lukte u niet (zie gehoorverslag CGVS p. 5).

Dergelijke verklaringen zijn zeer oppervlakkig. Het is niet geloofwaardig dat u niets meer weet te vertellen over iets belangrijks als het feit dat u ontdekte dat u lesbisch bent.

Deze vaststelling doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u lesbisch zou zijn.

Ook wat betreft de manier waarop anderen te weten kwamen dat u lesbisch bent legde u bevreemdende verklaringen af.

Zo stelde u dat mensen aan uw uiterlijk niet kunnen zien dat u lesbisch bent maar dat wanneer ze met u in gesprek zouden gaan dat ze vermoedens zouden hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 6).

Ook hierover bleef u uiterst vaag.

U verklaarde dat zowel vrienden als collega's ervan op de hoogte waren dat u lesbisch bent. Zo zou u aan een paar vriendinnen hebben toevertrouwd dat u in het geheim afsprak met T.. Zij zouden dit vervolgens hebben doorverteld (zie gehoorverslag CGVS p. 8).

Het is niet geloofwaardig gezien de Mongoolse cultuur dat u dergelijke gevoelige informatie zomaar zou vertellen aan anderen.

Ook uw klasgenoten zouden volgens u weten dat u lesbisch bent omdat u een relatie had met T. (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Opmerkelijk genoeg begon uw relatie met T. pas in 2000, toen u 29 of 30 jaar oud was en al lang niet meer studeerde.

Wat betreft het begin van uw relatie met T. blijft u eveneens vaag over de manier waarop u te weten kwam dat zij lesbisch is. Zo stelde u dat jullie elkaar hebben aangesproken op een feestje en dat jullie elkaar goed aanvoelden. Op den duur wisten jullie dat jullie allebei lesbisch zijn (zie gehoorverslag CGVS p. 5).

Dergelijke verklaringen zijn wel zeer oppervlakkig.

Hoe u dit juist zou kunnen weten, kon u opnieuw niet duiden.

Verder verklaarde u dat u deel uitmaakte van een groep van 8 lesbische vrouwen die regelmatig met elkaar afspraken.

Wanneer u gevraagd werd van waar u die andere lesbische vrouwen kende stelde u dat u hen toevallig bent tegengekomen in uw geboortestad Murun en dat u met hen gebabbeld hebt. Toen bleek dat zij ook lesbisch waren (zie gehoorverslag CGVS p. 6).

Wederom blijft u erg vaag in uw verklaringen en geeft u geen enkele indicatie waaruit zou kunnen blijken dat ze lesbisch zijn.

Daar homoseksualiteit in Mongolië zich nog steeds in een taboesfeer bevindt is het niet geloofwaardig dat u zo eenvoudig van vreemde vrouwen te weten kwam dat ze lesbisch zijn.

Nadat u verhuisd was naar Ulaanbaatar sprak u nog steeds af met 5 van deze vrouwen. Zij zouden ook allemaal verhuisd zijn naar Ulaanbaatar.

Gevraagd naar de reden waarom zij ook naar Ulaanbaatar verhuisden diende u het antwoord schuldig te blijven. U vermoedt enkel dat ze in Ulaanbaatar studeerden en er daarna werk hebben gevonden (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Het is niet geloofwaardig dat u regelmatig met deze vrouwen afsprak maar dat u dergelijke informatie niet zou weten.

Dit ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u niet op de hoogte bent van het bestaan van organisaties in Mongolië die opkomen voor de rechten van homoseksuelen (zie gehoorverslag CGVS p. 9).

Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u lesbisch zou zijn, temeer gezien uw bewering reeds jaren lesbisch te zijn en een relatie met een vrouw in Mongolië te hebben gehad.

Daar er geen geloof kan worden gehecht aan uw geaardheid, komt het geloof in uw ingeroepen vrees logischerwijze ook op de helling te staan.

Dit blijkt uit volgende vaststellingen.

Vooreerst legde u tegenstrijdige verklaringen af betreffende de periode waarin u met M. samenwoonde.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u sinds 2004 en gedurende een periode van 8 jaar samenwoonde met M. (zie verklaring DVZ punt 15).

Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u daarentegen dat u M. leerde kennen in 2007 en dat u hem in 2013 hebt verlaten, hetgeen impliceert dat u gedurende 6 jaar met hem hebt samengewoond (zie gehoorverslag CGVS p. 5).

De vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot een kernelement van uw asielrelaas zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen danig op de helling.

Verder verklaarde u dat M. te weten kwam dat u lesbisch bent en dat hij u hiermee confronteerde.

U stelde dat M. het van iemand anders had vernomen dat u lesbisch bent. Wanneer u echter gevraagd werd van wie hij dat vernam diende u het antwoord schuldig te blijven.

U kon enkel verklaren dat hij agressiever werd sinds hij wist dat u een lesbische relatie had (zie gehoorverslag CGVS p. 9).

Gezien de belangrijke gevolgen het feit had dat M. van iemand had vernomen dat u lesbisch bent is het zeer bevreemdend dat u niet wist van wie hij dit had vernomen.

Indien u in Mongolië alsnog problemen zou hebben gehad met M. of andere personen, is er geen enkele reden waarom het interne vluchtalternatief niet op u van toepassing zou zijn.

U haalde aan dat u voor de toekomst van uw kinderen in Ulaanbaatar moest wonen omdat zij daar naar school kunnen gaan (zie gehoorverslag CGVS p. 10).

Dergelijke argumentatie is onvoldoende.

U bent afkomstig uit Murun en er is geen enkele reden waarom u zich daar niet opnieuw zou kunnen vestigen. Daar hebt u immers geen problemen gekend.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen.

Uw Mongoolse identiteitskaart en uw geboorteakte bevestigen louter uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld.

Verder legde u enkel een zelfgeschreven verklaring neer, een document zonder enige bewijswaarde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 23 december 2013 (zie p. 3) een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van de materiële en formele motiveringsplicht.

Zij haalt de tekst van dit wetsartikel aan en wijst erop dat zij haar land van herkomst is ontvlucht omwille van problemen die zij heeft ondervonden ten gevolge van haar seksuele geaardheid. Zij wijst erop dat de seksuele geaardheid een fundamenteel aspect is van de menselijke identiteit dat ook door de Belgische wetgever is erkend.

Zij stelt dat, ondanks haar pogingen om dit te verdringen en te verstoppen, zij dit niet kon volhouden en zij getracht heeft om haar seksuele geaardheid te kunnen beleven.

Aangezien het zeer moeilijk is om op objectieve wijze aan te tonen dat iemand homoseksueel is, dient zijn asielrelaas nauwkeurig geanalyseerd te worden. Verzoekster laat gelden dat volgens het UNCHR een asielrelaas geloofwaardig is als de verklaringen plausibel en coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Zij verwijst ook naar artikel 48/6 van de vreemdelingenwet voor de

beoordeling in geval geen bewijsmateriaal voorhanden is. Volgens verzoekster bestaat er volgens het UNCHR ook een gedeelde bewijslast.

Zij voert aan dat de bestreden beslissing stelt dat zij haar seksuele geaardheid niet aannemelijk had gemaakt gezien zij omtrent verschillende punten betreffende haar geaardheid, geen bevredigende antwoorden had gegeven.

Tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat haar verklaringen over de manier waarop zij zich bewust is geworden van haar seksuele geaardheid, vaag en oppervlakkig zijn, laat verzoekster gelden dat haar antwoord dat zij geen gevoelens had voor mannen één van de aanwijzingen kan zijn van een homoseksuele geaardheid. Zij hekelt het feit dat er hierover *“geen enkele vraag”* meer werd gesteld, *“noch werd er gevraagd om meer informatie te geven of om iets te verduidelijken”*.

Haar toevoegingen dat zij *“geen gevoelens had voor haar man maar dacht dat zij als vrouw kinderen moest baren en met hem samen leven en daarom met hem getrouwd is en dacht dat het zo moest”* en dat zij *“haar seksuele geaardheid wou veranderen omdat zij daardoor zoveel problemen kende”*, getuigen volgens haar van een bewustwordingsproces dat zij zich wenste te gedragen zoals de samenleving van haar verwachtte en daarom een heteroseksuele relatie aanging.

Zij stelt dat het taboe in het land van herkomst, de culturele achtergrond, de mogelijk schroom om met een buitenstaander over degelijke intieme aangelegenheden te praten en het eigen innerlijk proces, haar verklaringen kunnen hebben aangetast.

Waar de commissaris-generaal haar verklaringen in verband met de manier waarop anderen te weten zijn gekomen dat zij lesbisch is, bevreemdend vindt, stelt verzoekster dat haar antwoord dat zij qua uiterlijk niet beantwoordt aan het stereotiepe beeld van een lesbische vrouw, niet bevreemdend is maar wel de ingesteldheid van het Commissariaat-generaal aantoonde dat dit als bevreemdend wordt bestempeld.

Volgens verzoekster heeft de commissaris-generaal, waar hij stelt dat het niet geloofwaardig is dat zij aan haar vriendinnen en collega's zou hebben verteld dat zij lesbisch is, het verhoorverslag *“op verkeerde wijze”* gelezen.

Zij stelt dat zij over haar seksuele geaardheid niets verteld heeft aan haar collega's, maar dat door een flirt met een vrouwelijke collega ontdekt werd dat zij lesbisch was; zij heeft wel enkele vriendinnen in vertrouwen ingelicht over haar geaardheid *“volledig in de privésfeer”*.

Verzoekster wijst erop dat zij verklaarde zich bewust te zijn geworden van haar seksuele geaardheid toen zij zestien jaar was en dat haar vriendin T. ook op haar school zat.

Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoekster te vaag was in haar verklaring over het begin van haar lesbische relatie, antwoordt verzoekster dat het hem vrijstond meer specifieke vragen te stellen, doch dat dit niet gebeurd is.

Verzoekster legt uit dat zij in contact is gekomen met een groep gelijkgestemde vrouwen via een kennis die op de hoogte was van de seksuele geaardheid van haar vriendin T. en ook van die andere vrouwen.

Verzoekster voert aan dat zij denkt dat vijf van de zeven vrouwen vanuit Munur naar Ulaan Baatar zijn verhuisd omdat ze daar waren gaan studeren en daar werk hadden gevonden; volgens haar is dit evenwel *“geen kernelement van haar asielrelaas”*.

Verzoekster verklaart dat zij M. ontmoet heeft in 2004, met hem een relatie begonnen is in 2006 en bij hem is ingetrokken in 2007.

Zij stelt dat haar vriend haar nooit heeft willen zeggen van wie hij te weten is gekomen dat zij lesbisch is. Tegen het door de commissaris-generaal aangevoerd intern vestigingsalternatief in Munur waar zij geruime periode heeft gewoond, laat verzoekster gelden dat zij uit Ulaan Baatar -waar homoseksualiteit gedoogd wordt zolang het niet openlijk beleefd wordt, wat in haar geval niet het geval is gezien de politie op de hoogte is van haar geaardheid en zij hierdoor discriminatie vreest- niet kan verhuizen naar een dorp aangezien men daar sneller op de hoogte zou zijn van haar seksuele geaardheid.

Zij verwijst naar het *“Algemeen Ambtsbericht Mongolië”* van januari 2010 waaruit volgens haar blijkt dat aan politie- en inlichtingendiensten mensenrechtenschendingen ten laste worden gelegd en dat deze diensten blijkbaar lijsten bijhouden van homoseksuelen.

Zij vat samen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet alleen bevreesd is voor de acties van haar ex-vriend tegen wie zij geen bescherming kan krijgen van de overheid, maar ook van de reactie van de gemeenschap die, ook in haar geboortedorp Munur, op de hoogte werd gebracht van haar seksuele geaardheid.

Verzoekster vraagt aan de Raad de bestreden beslissing te hervormen en van haar de hoedanigheid van vluchteling te erkennen.

2.1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster "*Securitybadge werk verzoekster*".

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster.

De Raad is vooreerst van oordeel dat verzoekster haar lesbische geaardheid niet aannemelijk maakt. Zo legde verzoekster bevreemdende verklaringen af wat betreft de manier waarop anderen te weten kwamen dat zij lesbisch is. Zij verklaarde dat mensen aan haar uiterlijk niet kunnen merken dat zij lesbisch is, maar dat wanneer ze met haar een gesprek zouden aanknopen, dat ze vermoedens zouden hebben dat zij lesbisch is (zie het verhoorverslag van 30 oktober 2013, p. 6). Zij gaf tevens aan dat zowel vrienden als collega's ervan op de hoogte waren dat zij lesbisch was.

De Raad acht het, gelet de Mongoolse homofobe cultuur, wat verzoekster beaamt in haar verzoekschrift (p. 7), echter niet aannemelijk dat verzoekster tijdens haar verhoor zonder meer verklaarde dat zij haar geaardheid aan een paar vriendinnen had geopenbaard en dat deze het hebben doorverteld, noch dat verzoekster eens gefliert had met een vrouwelijke collega die het aan andere mensen heeft verteld (zie het verhoorverslag, p. 8), temeer gezien zij in haar verzoekschrift zelf wijst op het taboe in het land van herkomst, de culturele achtergrond, de mogelijk schroom om met een buitenstaander over degelijke intieme aangelegenheden te praten en het eigen innerlijk proces.

Verzoekster verklaarde verder dat ook haar klasgenoten wisten dat zij lesbisch is. Op de vraag hoe haar klasgenoten dit wisten, antwoordde verzoekster: "*Omdat ik met T. een relatie had. Ik had ook andere*

lesbische vriendinnen. Ik ging met andere lesbische mensen om. Dat viel op en zo wisten ze dat ik lesbisch was" (zie het verhoorverslag, p. 6).

Deze uitleg is volgens de Raad weinig doorleefd en bovendien strijdig met verzoeksters bewering dat zij pas in 2000 een relatie begon met T., toen verzoekster aldus 29 of 30 jaar oud was en al lang niet meer op school zat.

Verzoekster blijft tevens onaannemelijk vaag omtrent de manier waarop zij te weten kwam dat T. lesbisch is. Verzoekster stelde dat ze elkaar hebben aangesproken op een feestje, dat ze elkaar goed aanvoelden en dat ze op de duur wisten dat ze allebei lesbisch zijn (zie het verhoorverslag, p. 5).

Dergelijke oppervlakkige verklaringen zijn echter ongeloofwaardig in het licht van de door verzoekster geschetste heersende taboe en discriminatie jegens homoseksualiteit in haar land van herkomst.

Verzoekster vertelde verder nog dat zij deel uitmaakte van een groep van acht lesbische vrouwen die regelmatig met elkaar afspraken. Gevraagd van waar zij die andere lesbische vrouwen kende, antwoordde verzoekster: *"Gewoon toevallig zijn wij lesbische mensen tegengekomen in Murun. We hebben gebabbeld. Toen bleek dat zij ook lesbisch waren"* (zie het verhoorverslag, p. 6).

Deze vage beweringen omtrent het ontdekken van elkaars homoseksualiteit stroken geenszins met de te verwachten gedragingen van homoseksuelen in een land als Mongolië, waar homoseksualiteit zich ook zo stelt verzoekster in haar verzoekschrift (zie p. 6) zich in de taboesfeer bevindt.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog aanvoert dat zij in contact is gekomen met deze vrouwen via een kennis die op de hoogte was van de seksuele geaardheid van haar vriendin T. en ook van die andere vrouwen, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan de schroom om met een onbekende over degelijke intieme aangelegenheden te praten, gelet op de heersende taboesfeer in het land van herkomst, zoals verzoekster zelf aangeeft in haar verzoekschrift.

Wat betreft deze groep vrouwen verklaarde verzoekster nog dat vijf van hen, net als zij, allemaal verhuisd zijn naar Ulaanbaatar. Gevraagd naar de reden waarom zij ook naar Ulaanbaatar verhuisden, diende verzoekster echter het antwoord schuldig te blijven; zij vermoedt enkel dat ze in Ulaanbaatar studeerden en er daarna aldaar werk hebben gevonden (zie het verhoorverslag, p. 8).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat dit *"geen kernelement (is) van haar asielrelaas"*, antwoordt de Raad dat het niet aannemelijk dat is verzoekster regelmatig met deze vrouwen afsprak, doch dergelijke informatie niet zou weten, wat haar geloofwaardigheid wél degelijk aantast.

Tot slot merkt de Raad op dat verzoekster niet op de hoogte is van het bestaan van organisaties in Mongolië die opkomen voor de rechten van homoseksuelen (zie het verhoorverslag, p. 9), wat niet aannemelijk is gezien verzoekster verklaarde sinds haar zestiende te hebben beseft dat zij lesbisch was, zij een jarenlange relatie had met een vrouw en hierdoor problemen kende, zij tevens te kennen gaf gediscrimineerd te worden zonder dat zij op bescherming kon rekenen van de politie, zij naar bijeenkomsten ging voor lesbische vrouwen en zij ook geregeld afsprak met andere lesbiennes.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen omtrent haar seksuele geaardheid.

Verder merkt de Raad op dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde betreffende de periode waarin zij met haar vriend M. samenwoonde.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zij dat zij sinds 2004 en gedurende een periode van acht jaar samenwoonde met M. (zie "verklaring", punt 15), terwijl zij op het Commissariaat-generaal verklaarde daarentegen dat zij M. leerde kennen in 2007 en dat zij hem in 2013 heeft verlaten, hetgeen impliceert dat zij gedurende zes jaar met hem heeft samengewoond (zie het verhoorverslag, p. 5).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift laat gelden dat zij M. ontmoet heeft in 2004, met hem een relatie begonnen is in 2006 en bij hem is ingetrokken in 2007, stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot een post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen in een poging om de tegenstrijdigheid alsnog te verzoenen.

De Raad wijst echter op de verklaringen van verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij liet optekenen *"Samenwonend gedurende 8 jaar (van 2004 tot vertrek)"* (zie verklaring DVZ, punt 15), alsook op haar verklaringen bij de commissaris-generaal, waar zij stelde *"In 2007 heb ik M. leren kennen"* (zie het verhoorverslag, p. 5), wat geenszins de verenigen is met de huidige versie van verzoekster.

Waar verzoekster verklaarde dat M. van iemand te weten kwam dat zij lesbisch is en hij haar hiermee confronteerde, kon zij evenwel niet aangeven van wie hij dat zou vernomen hebben (zie het verhoorverslag, p. 9).

Verzoeksters verklaring in haar verzoekschrift dat haar vriend M. haar nooit heeft willen opbiechten van wie hij te weten is gekomen dat zij lesbisch is, kan deze onwetendheid niet verschonen. Van verzoekster kan immers worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van haar asielrelaas waarvan zij geen kennis heeft; uit het gehoorverslag blijkt echter geenszins dat zij dit ooit aan M. gevraagd heeft.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekster.

In zoverre alsnog geloof zou worden gehecht aan verzoeksters problemen met M. of andere personen, *quod non in casu*, stelt de Raad vast dat er geen reden is waarom verzoekster, om aan haar problemen te ontkomen, haar leven niet in een ander deel van haar land zou kunnen verder zetten.

De Raad wijst erop dat er, volgens artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, geen behoefte aan internationale bescherming is indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt; hierbij dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wanneer de vervolgingen tot een bepaald landsdeel beperkt zijn, kunnen de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus dan ook geweigerd worden om de enkele reden dat de vreemdeling zijn toevlucht in niet in een ander landsdeel heeft gezocht, indien men dit, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijze van hem kon verwachten.

Gezien verzoekster afkomstig is uit Murun en zij voorhoudt aldaar geen problemen heeft gekend, is er geen enkele reden waarom zij zich daar niet opnieuw zou kunnen vestigen.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoekster de reactie van de gemeenschap vreest die, ook in haar geboortedorp Munur, op de hoogte werd gebracht van haar seksuele geaardheid, vindt geen weerslag in het administratief dossier.

Op de vraag naar de redenen waarom zij niet elders in Mongolië kon wonen, antwoordde zij *“Ulaan Baatar is de grootste stad qua bevolking. Als ik ergens anders zou gaan wonen zouden er minder inwoners zijn? Hoe minder inwoners er zijn, hoe sneller je opvalt. Als ik aan de toekomst van mijn kinderen zou denken moest ik in Ulaan Baatar wonen want daar kunnen ze naar school gaan. Ik kon niet naar een andere plaats verhuizen. Overal in Mongolië worden holebi's niet gerespecteerd. Er is geen wet”* (zie het verhoorverslag, p. 10).

De verklaring in het verzoekschrift dat verzoekster uit Ulaan Baatar waar homoseksualiteit gedoogd wordt zolang het niet openlijk beleefd wordt, -wat in haar geval niet geldt gezien de politie op de hoogte is van haar geaardheid en zij hierdoor discriminatie vreest- niet kan verhuizen naar een dorp aangezien de lokale bevolking daar sneller op de hoogte zal zijn van haar seksuele geaardheid, is enkel een blote bewering.

Waar zij verwijst (zie het verzoekschrift, p. 8) naar het *“Algemeen Ambtsbericht Mongolië”*, stelt de Raad vast dat dit een gedateerd rapport betreft (januari 2010) dat ook niet toegevoegd wordt aan het verzoekschrift.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster niet aannemelijk kan maken waarom zij zich niet elders in haar land van herkomst kan vestigen.

De kopieën van de *“Securitybadge werk verzoekster”* (zie het verzoekschrift, p. 10, inventaris) doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen; dit stuk is niet gesteld in de taal van de rechtspleging en niet vertaald en wordt voorgelegd onder de vorm van een fotokopie waaraan geen bewijswaarde wordt toegekend.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, in aanmerking worden genomen.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

In zoverre verzoekster zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen zij heeft aangehaald in het kader van haar asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat vast staat dat verzoeksters vluchtmotieven niet getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenverdrag. Bijgevolg kan er niet worden gesteld dat er op basis van dezelfde feiten wel zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade als voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormel aan toont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE